

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6503** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 59 ал. 3 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО).

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място], общ. Я., обл. Л. срещу Заповед № Т – РД – 15 – 41 от 28.05.2012г. на Заместник - министъра на икономиката, енергетиката и туризма, с която на основание чл. § 17 ал. 3 от ПЗР на ЗИД на ЗУО (ДВ бр. 30 и бр. 99 от 2011г. в сила от 01.01.2012г.) (отм.) е прекратен лиценз № 716 от 2007г., издаден за извършване на търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали, на жалбоподателя.

В жалбата си жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като твърди, че същата е издадена в противоречие със закон. Твърди, че с решение на КС № 3 от 21.03.2012г. по конст.д. № 12 от 2011г. нормата на чл. 54 ал. 2 от ЗУО частично е прогласена като противоконституционна относно думата „общи” устройствени планове. В тази връзка твърди, че след като материално правната норма на чл. 54 ал. 2 от ЗУО е прогласена частично за противоконституционна, то обслужващата я процесуална норма, която осигурява приложението ѝ, също се явява противоконституционна и в тази връзка твърди, че задължението му по § 17 е отпаднало по силата на закона и на директното приложение на решението на КС. Твърди и несъответствие с целта на закона, а именно това, че административният орган не е съобразил наличието на обективни предпоставки за неизпълнение на задължението, тъй като ПУП за площадката не е бил влезнал в сила и съответно не е

било възможно издаването на скица. Твърди и нищожност на оспорената заповед, поради липса на представителна власт на заместник – министъра на икономиката, енергетиката и туризма да издава за поведи от категорията на оспорената. Иска оспорената заповед да се отмени, алтернативно да се прогласи за нищожна. Претендира разноски.

Ответникът Заместник – министъра на икономиката, енергетиката и туризма, чрез процесуалния си представител юрк. В., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че по § 17 ал. 3 от ЗИД на ЗУО (отм.) жалбоподателят е следвало да внесе документи до 15.02.2012г., а той е направил това чак на 24.04.2012г. след изтичане на срока. Иска жалбата да бъде отхвърлена.

Жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Въз основа на горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

С лицензия № 716 от 10.10.2007г. на заместник - министъра на икономиката, енергетиката и туризма на жалбоподателя в това производство е разрешено да извършва търговия с отпадъци от черни и цветни метали на вписани в лицензията площадки и съобразно изискванията на българското законодателство. В приложени към лицензията е посочено, че търговията ще се извършва на площадка намираща се в [населено място], обл. Л., в УПИ XIV – 29, кв. 4 по ПУП на [населено място].

Имот УПИ XV – 30 и УПИ XIV – 29, върху който жалбоподателят усъществява своята дейност по ТДОЧЦМ са собственост на малолетния син Х. С. В. на управителя на [фирма] С. В. К.. С договор за наем от 01.03.2012г. малолетния син е предоставил на [фирма] под наем посочените имоти. Със заявление от 2011г. жалбоподателят в това производство е поискал да бъде направено изменение на ПУП за УПИ XIV – 29, кв. 4 по действащия регулационен план на [населено място], като имота се отреди за пункт за изкупуване на черни и цветни метали. Поисканото изменение на ПУП е одобрено със заповед № 121 от 06.02.2012г. на Кмета на [община]. За това е издадено удостоверение изх. № 03 – 204 от 08.03.2012г.

Жалбоподателят в това производство е подал заявление в изпълнение на изискванията на § 17 ал. 1 от ЗИД на ЗУО във връзка с чл. 54 ал. 2 от ЗУО (отм.) вх. № Т – 96 – 00 – 629 на 12.03.2012г. (стр. 50 от делото). Към заявлението са приложени удостоверение за съответствие на площадката за ТДОЧЦМ с изх. № 03 – 204 от 08.03.2012г. от общ. Я., декларация за спазване на изискванията по чл. 60 ал. 8 от ЗУО и другите изискващи се документи.

Административният орган като е приел, че заявлението е подадено след срока заложен в § 17 от ЗИД на ЗУО (ДВ бр. 30 и 99 в сила от 01.01.2012г.) (отм.) е издадел оспорената в това производство Заповед № Т – РД – 15 – 41 от 28.05.2012г. на заместник – министъра на икономиката, енергетиката и туризма.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по съображенията изложени по - долу. Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от

компетентен орган съобразно изискванията на чл. 59 ал. 3 от ЗУО и съобразно т. 3 от Заповед № РД – 16 – 480 от 24.04.2012г. на Министъра на икономиката, енергетиката и туризма. В тази връзка неоснователно е възражението на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед, като издадена от некомпетентен орган. Оспорената заповед е издадена при спазване на предвидената от закона форма - писмена, без извършени съществени нарушения на административно производствените правила, но при неправилното приложение на материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

Съгласно разпоредбата на § 17 ал. 1 от ЗИД на ЗУО (ДВ бр. 99 от 2011г., в сила от 01.01.2012г.), отменен, но действал към момента на постановяване на оспорената заповед „Лицензираните площадки за търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали се привеждат в съответствие с изискванията на чл. 54 ал. 2 от ЗУО в 10-месечен срок от влизането в сила на този закон”. Съгласно ал. 2 на посочената разпоредба „Лицата, притежаващи лиценз, представят в срока по ал. 1 в Министерството на икономиката, енергетиката и туризма скица или друг удостоверяващ документ, издаден от компетентен орган, за всеки от имотите, на чиято територия е разположена площадка, вписана в лиценза, съдържащ данни за изпълнение на изискванията по чл. 54, ал. 2. В случай че за част от вписаните в лиценза площадки не се представят документи, лицето заявява тяхното заличаване от лиценза”. Едва при неизпълнение на посочените изисквания по ал. 1 и 2 от § 17 за административния орган възниква правомощието по ал. 3 на § 17 да прекрати издадения лиценз.

Видно от цитираните по – горе разпоредби на ал. 1 и ал. 2 от § 17 на ЗИД на ЗУО законът изисква в 10 месечен срок от влизане на закона в сила площадките на които се извършва ТДОЧЦМ да бъдат приведени в съответствие с изискванията на чл. 54 ал. 2 от ЗУО, като пак в този срок следва да се подаде заявление с доказателства, че площадките са приведени в съответствие с тези изисквания. Съгласно меродавната към момента на издаване на оспорената заповед разпоредба на § 17 ал. 1 и 2 от ЗИД на ЗУО срокът за привеждане на площадката в съответствие и представянето на заявление за това е 10 месеца от влизане в сила на закона. Видно от разпоредбата на § 17 ал. 1 (ДВ бр. 99 от 2011) изрично е посочено, че разпоредбата влиза в сила от 01.01.2012г. Именно от този момент следва да се смята 10 – месечния срок за привеждане на площадките в съответствие и съответно за подаване на заявление с доказателства за привеждането им по ал. 2. Във връзка с посоченото съдът намира, че срокът по § 17 ал. 1 и 2 от ЗИД на ЗУО е изтекъл на 01.11.2012г., а не както е посочил административния орган на 15.02.2012г. Това е така, тъй като меродавна към момента на издаване на оспорената заповед е редакцията на § 17 ал. 1 и 2 от ДВ бр. 99 от 2011г., за която законодателят изрично е приел, че влиза в сила от 01.01.2012г., от която дата следва да се смята срокът. Като е изчислил срокът от приемането на § 17 ал. 1 от ДВ бр. 30 от 2011г., без да съобрази последващата воля на законодателя за продължаването му с изменението на § 17 ал. 1 и 2 от ДВ бр. 99 от 2011г. административният орган е приложил неправилно материалния закон. Като следва да се отбележи и че именно разпоредбата на § 17 ал. 1 от ДВ бр. 99 от 2011г. е разпоредбата, която е в сила към момента на издаване на оспорената заповед – 28.05.2012г. и която е меродавна към оспорената заповед.

Най – накрая видно от представените по делото доказателства жалбоподателят е изпълнил изискванията на § 17 ал. 1 и ал. 2 от ЗИД на ЗУО като е подал и заявление за

изпълнени изисквания на чл. 54 ал. 2 от ЗУО (отм.) на 12.03.2012г., т.е. преди изтичането на 10 месечния срок по § 17 ал. 1 и 2 от ЗИД на ЗУО от ДВ бр. 99 от 2011г., т.е. преди 01.11.2012г., когато изтича този срок.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспорената в това производство заповед № Т – РД – 15 – 41 от 28.05.2012г. Заместник – министър на икономиката, енергетиката и туризма е незаконосъобразна, издадена при неправилното приложение на материално правните норми и като такава следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски съгласно чл. 143 ал. 1 от АПК, поради и което същото следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № Т – РД – 15 – 41 от 28.05.2012г. на Заместник - министър на икономиката, енергетиката и туризма, с която на основание чл. § 17 ал. 3 от ПЗР на ЗИД на ЗУО (ДВ бр. 30 и бр. 99 от 2011г. в сила от 01.01.2012г.) (отм.) е прекратен лиценз № 716 от 2007г., издаден за извършване на търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали, на жалбоподателя [фирма] със седалище [населено място], общ. Я., обл. Л..

ОСЪЖДА Министерство на икономиката, енергетиката и туризма да заплати на [фирма] със седалище [населено място], общ. Я., обл. Л. сума в размер на 50 (петдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: